

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 16.12.2005
KOM(2005) 661 wersja ostateczna

2005/0254 (ACC)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

**w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z
państw trzecich**

{SEC(2005) 1657}

(przedstawiona przez Komisję)

UZASADNIENIE

W grudniu 2003 r. Komisja przedłożyła Komitetowi Rady powołanemu na mocy art. 133 Traktatu („Komitetowi 133”) dokument roboczy dotyczący ewentualnego unijnego systemu oznaczeń pochodzenia, na skutek wzrostu zainteresowania niektórych Państw Członkowskich i sektorów gospodarki tym tematem. Wspomniane Państwa Członkowskie i sektory wyrażały rosnące zaniepokojenie coraz większą skalą wprowadzających w błąd lub fałszywych oznaczeń pochodzenia widniejących na przywożonych produktach. Sformułowane zostały wnioski o wprowadzenie wymogu oznaczania pochodzenia produktów przywożonych i/lub produktów pochodzących z UE.

W pierwszej połowie 2004 r. Komisja zapoczątkowała proces konsultacji w tej sprawie z najważniejszymi zainteresowanymi stronami – przemysłem, związkami zawodowymi, konsumentami i innymi instytucjami. Wyniki tych konsultacji zostały omówione w Komitecie 133 w lipcu 2004 r. Komitet 133 zwrócił się do Komisji o przeprowadzenie dalszych konsultacji na temat wykonalności systemu oznaczeń pochodzenia stosowanego w stosunku do wybranych kategorii przywożonych produktów, jak również rozpatrzenie alternatywnych opcji, a następnie przedłożenie Radzie wniosków oraz zalecenia. W związku z powyższym w okresie od września 2004 r. do kwietnia 2005 r. przeprowadzono dalsze konsultacje.

Uwzględniając wyniki tego procesu konsultacji, załączony wniosek w sprawie rozporządzenia proponuje wprowadzenie obowiązkowego systemu oznaczeń pochodzenia obejmującego szereg sektorów, które uznały tę inicjatywę za korzystną (patrz załącznik) i mającego zastosowanie wyłącznie do produktów przywożonych. Wybrana opcja najlepiej i w sposób najbardziej wyważony uwzględnia interesy większości zainteresowanych stron (przemysłu, związków zawodowych oraz części organizacji konsumentów), ogranicza ona również koszty i negatywne skutki dla innych zainteresowanych stron (przemysłu UE, który zdelokalizował produkcję, przedsiębiorstw handlowych), a jednocześnie wywiera pozytywny wpływ w zakresie realizacji celów inicjatywy.

W chwili obecnej we Wspólnocie Europejskiej nie istnieją żadne akty prawne w zakresie oznaczeń pochodzenia („wyprodukowano w”) dla produktów przemysłowych. Niedawno przyjęta dyrektywa mająca na celu harmonizację kontroli nieuczciwych praktyk handlowych na rynku wewnętrznym także zajmuje się przypadkami wprowadzających w błąd oznaczeń pochodzenia. Jednak dyrektywa ta nie definiuje znaczenia określenia „wyprodukowano w” ani nie przewiduje kontroli władz celnych w tym zakresie. Również istniejące w niektórych Państwach Członkowskich zasady dotyczące dobrowolnego używania oznaczeń pochodzenia różnią się między sobą.

Obecna sytuacja sprawia, że WE znajduje się w niekorzystnym położeniu wobec partnerów handlowych, którzy wymagają stosowania oznaczeń pochodzenia dla przywożonych produktów. Powoduje ona również, że wspólnotowi producenci towarów konsumpcyjnych, w przypadku których pochodzenie ma znaczenie nie odnoszą korzyści płynących z produkowania towarów wewnątrz Wspólnoty Europejskiej, ponadto traci się szanse na skuteczne zapobieganie lub zwalczanie fałszywych i/lub wprowadzających w błąd informacji o pochodzeniu. WE traci zatem możliwość poprawy jakości informowania konsumentów na temat pochodzenia niektórych produktów, które mogą być przydatne w celach egzekwowania wyżej wymienionej dyrektywy. Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia ma na celu wyeliminowanie tych niekorzystnych elementów.

Najwięksi partnerzy handlowi Wspólnoty, tacy jak Chiny, Japonia, Kanada i USA, wprowadzili już wymóg stosowania oznaczeń pochodzenia dla przywożonych towarów. Wspólnotowi eksporterzy muszą dostosować się do tych wymogów i odpowiednio oznakować swoje produkty. W związku z tym konsekwencją przyjęcia niniejszego wniosku będzie zrównanie się z tymi partnerami handlowymi poprzez wprowadzenie równorzędnego prawodawstwa.

Brak wspólnej definicji pochodzenia dla celów oznaczania, reguł oznaczania i wspólnych reguł kontroli dotyka nie tylko konsumentów, którzy mogą zostać wprowadzeni w błąd co do pochodzenia kupowanych przez siebie produktów lub pozbawieni informacji na ten temat, ale również ma negatywny wpływ na konkurencyjność wspólnotowego przemysłu.

Oznaczenie pochodzenia pomoże również w ochronie przemysłu wspólnotowego przed narażeniem na szwank jego opinii nieścisłymi lub nieprawdziwymi informacjami o pochodzeniu towarów.

Wprowadzenie oznaczeń pochodzenia ułatwiłoby również wybór konsumentom i przyczyniłoby się do ograniczenia zjawiska fałszowania informacji na temat pochodzenia towarów. Większa przejrzystość oraz lepsze informowanie konsumentów o pochodzeniu towarów przyczyni się również do realizacji jednego z celów agendy lizbońskiej, mianowicie wzmocnienia konkurencyjności europejskich produktów, które obecnie są dotknięte skutkami nieuczciwej konkurencji na rynku.

Wniosek opowiada się za definicją kraju pochodzenia opartą na niepreferencyjnych regułach pochodzenia WE, stosowaną również dla innych potrzeb celnych. Zastosowanie niepreferencyjnych reguł pochodzenia WE w odniesieniu do kwestii związanych z oznaczeniem pochodzenia jest zgodne ze zobowiązaniami WE podjętymi w ramach Porozumienia WTO dotyczącego reguł pochodzenia.

W celu jak największego zmniejszenia obciążeń związanych z wprowadzeniem nowego systemu, rozporządzenie ogranicza wymogi i warunki w zakresie znakowania produktów do niezbędnego minimum zapewniającego, że oznaczenie pochodzenia będzie łatwe do odszukania i zrozumienia przez konsumenta, a jednocześnie trudne do podmienienia lub sfalszowania. Jeżeli chodzi o wersje językowe, rozporządzenie pozostawia do wyboru stosowanie angielskiego określenia „made in” lub innych równoważnych określeń w dowolnym języku urzędowym Wspólnoty Europejskiej, które będą zrozumiałe dla końcowego konsumenta.

Uznając, że konkretne środki nanoszenia oznaczeń pochodzenia mogą zależeć od rodzaju produktu, rozporządzenie uprawnia Komisję do wydawania szczegółowych przepisów w tym zakresie. Biorąc pod uwagę fakt, że inne sektory mogą być zainteresowane przyłączeniem się do systemu oznaczeń pochodzenia, a dla innych system może okazać się mniej istotny, rozporządzenie uprawnia również Komisję do włączania lub wyłączania poszczególnych sektorów.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do produktów przemysłowych pochodzących z przywozu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury, określonych w art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury² oraz z wyjątkiem środków spożywczych określonych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. bezpieczeństwa żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności³.
- (2) Brak reguł wspólnotowych oraz różnice pomiędzy systemami obowiązującymi w Państwach Członkowskich w odniesieniu do oznaczania na określonych produktach ich kraju pochodzenia spowodowały sytuację, w której w pewnej liczbie sektorów większość produktów przywożonych z państw trzecich i rozprowadzanych na rynkach Wspólnoty nie nosi lub nosi wprowadzające w błąd oznaczenia co do ich kraju pochodzenia.
- (3) Gospodarcze znaczenie informowania o miejscu pochodzenia dla decyzji klientów i wymiany handlowej znajduje potwierdzenie w praktyce innych głównych partnerów handlowych, którzy wprowadzili obowiązkowe wymagania dotyczące oznaczania miejsca pochodzenia. Eksporterzy wspólnotowi muszą postępować zgodnie z tymi wymaganiami i umieszczać informacje dotyczące pochodzenia na produktach, które zamierzają eksportować na te rynki.

¹ Dz.U. C [...], z [...], str. [...].

² Dz.U. L 17 z 21.1.2000, str. 22.

³ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

- (4) Wspólnoty Europejskie powinny uzyskać pozycję równorzędną w stosunku do swoich partnerów handlowych poprzez wprowadzenie równoważnych aktów prawnych, które również przyczynią się do zapobiegania stosowaniu fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji o pochodzeniu określonych towarów z przywozu.
- (5) Zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁴, konsumenci mogą łączyć wartość rynkową z geograficznym pochodzeniem danego towaru. Zgodnie z tą dyrektywą, w przypadku gdy klient, kierując się fałszywymi lub wprowadzającymi w błąd informacjami dotyczącymi jego pochodzenia geograficznego, kupi produkt, którego w innym przypadku by nie kupił, może to stanowić nieuczciwą praktykę handlową. Dyrektywa ta nie czyni obowiązkowym umieszczania informacji dotyczących pochodzenia geograficznego towarów, ani nie określa pojęcia pochodzenia.
- (6) Dlatego też określenie wspólnej definicji pochodzenia dla celów rynkowych, reguł oznaczania oraz wspólnych reguł kontroli umożliwiłoby stworzenie równych warunków konkurencji, ułatwiłoby konsumentom wybór w sektorach objętych tymi regułami oraz przyczyniłoby się do ograniczenia wprowadzających w błąd informacji o pochodzeniu.
- (7) Wprowadzenie znaku pochodzenia może przyczynić się do działania wymagających standardów Wspólnoty na korzyść przemysłu wspólnotowego, szczególnie małych i średnich przedsiębiorstw. Pomoże również w ochronie przemysłu wspólnotowego przed narażaniem na szwank jego opinii nieprawdziwymi informacjami o pochodzeniu towarów. Większa przejrzystość oraz lepsze informowanie konsumentów o pochodzeniu towarów przyczyni się w ten sposób do realizacji celów agendy lizbońskiej.
- (8) Artykuł IX Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. stanowi, że członkowie WTO mogą przyjąć i egzekwować prawa i przepisy odnoszące się do oznaczeń pochodzenia w odniesieniu do przywozu, szczególnie po to, aby chronić konsumentów przed fałszywymi lub wprowadzającymi w błąd informacjami.
- (9) Na mocy umów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Bułgarią, Rumunią, Turcją i umawiającymi się stronami Porozumienia EOG niezbędne jest wykluczenie produktów pochodzących z tych państw z zakresu niniejszego rozporządzenia.
- (10) Obowiązujące we Wspólnocie Europejskiej niepreferencyjne reguły dotyczące pochodzenia towarów określono w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny⁵ oraz w jego przepisach wykonawczych zawartych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁶. Celem określenia

⁴ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22.

⁵ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Decyzja ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁶ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 837/2005 (Dz.U. L 139 z 2.6.2005, str. 1).

pochodzenia towarów z przywozu dla celów niniejszego rozporządzenia zaleca się wykorzystanie wyżej wspomnianych reguł. Wykorzystanie pojęcia dobrze znanego podmiotom handlowym i administracjom powinno ułatwić jego wprowadzenie i wykonywanie. Niepreferencyjne reguły pochodzenia należy stosować w odniesieniu do wszystkich celów niepreferencyjnej polityki handlowej. Należy unikać duplikowania deklaracji i dokumentacji.

- (11) Celem ograniczenia obciążenia dla przemysłu, handlu i administracji oznaczenie pochodzenia powinno być obowiązkowe w sektorach, w odniesieniu do których Komisja, w oparciu o przeprowadzone wcześniej konsultacje, uznała, że jest to korzystne. Należy wprowadzić przepis umożliwiający łatwe przystosowanie zakresu sektorowego niniejszego rozporządzenia. Należy również wprowadzić przepis wyłączający określone produkty z powodów technicznych lub gospodarczych lub w przypadku których oznaczenie nie jest konieczne dla celów niniejszego rozporządzenia z innych powodów. Taka sytuacja może wystąpić szczególnie gdy oznaczenie pochodzenia mogłoby spowodować zniszczenie danego towaru lub w przypadku określonych surowców.
- (12) Należy stworzyć przepis, zgodnie z którym dane dotyczące pochodzenia towarów wytworzone i/lub sprawdzone podczas kontroli przez właściwe władze mogą podlegać wymianie, włączając w to władze i inne osoby lub organizacje, dla których Państwa. Członkowskie przewidują rolę wykonawczą zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE. Należy uwzględnić kwestię ochrony danych osobowych, zachowania tajemnicy handlowej i przemysłowej oraz zachowania poufności zawodowej i administracyjnej.
- (13) Działania potrzebne dla wdrożenia niniejszego rozporządzenia powinny być uchwalone zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. określającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁷.
- (14) Towary znajdujące się w bagażu osobistym osób podróżujących i przeznaczone do użytku osobistego należy wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia w granicach określonych na potrzeby zwolnienia z opłaty celnej oraz gdy nie istnieją wskazówki świadczące o tym, że określone towary przewożone są w ramach wymiany handlowej. Należy wprowadzić przepis, zgodnie z którym również inne przypadki objęte rozporządzeniem Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych mogą być wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia na mocy przepisów wykonawczych.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

- 1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów przemysłowych z wyłączeniem produktów rybołówstwa i akwakultury, określonych w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000, oraz środków spożywczych, określonych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady.

⁷ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

2. Towarami wymagającymi oznaczenia są towary wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia, jak również towary pochodzące z przywozu z państw trzecich, z wyjątkiem towarów pochodzących z terytorium Wspólnot Europejskich, Bułgarii, Rumunii, Turcji oraz umawiających się stron Porozumienia EOG.

Towary można zwolnić z obowiązku oznaczenia pochodzenia w przypadku, gdy z powodów technicznych lub handlowych oznaczenie ich wydaje się nie być możliwe.

3. Terminy „pochodzenie” i „pochodzący” odnoszą się do niepreferencyjnego pochodzenia zgodnie z art. 22 do 26 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.
4. „Wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie na rynku Wspólnoty indywidualnego produktu przeznaczonego do wykorzystania końcowego celem jego dystrybucji i/lub wykorzystania za opłatą bądź za darmo.
5. „Właściwe władze” oznaczają jakiekolwiek władze zajmujące się kontrolą towarów w momencie przywozu lub w momencie wprowadzania ich do obrotu.
6. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do towarów o charakterze niekomercyjnym, przewożonych w bagażu osobistym podróżnych, które mieszczą się w limitach określonych względem zwolnienia z opłaty celnej, o ile nie ma poważnych przesłanek wskazujących, że są one częścią wymiany handlowej.

W przypadku gdy można przyznać towarom zwolnienie z opłaty celnej zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 918/83⁸ i nie ma poważnych przesłanek wskazujących, że są one częścią wymiany handlowej, takie towary również można wyłączyć z zakresu niniejszego rozporządzenia.

Komisja może przyjąć środki wykonawcze, zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2, celem określenia kategorii towarów, do których zastosowanie ma ustęp 6.

Artykuł 2

Przywóz lub wprowadzenie do obrotu towarów podlega obowiązkowi oznaczenia pochodzenia na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 3

1. Na wspomnianych towarach należy oznaczyć kraj ich pochodzenia. W przypadku towarów zapakowanych należy umieścić oddzielne oznaczenie na opakowaniu.

Komisja może przyjąć środki wykonawcze, zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2, celem określenia przypadków, w których można przyjąć oznaczenie znajdujące się na opakowaniu zamiast oznaczenia umieszczonego na samych towarach. Taka sytuacja występuje szczególnie w przypadku, gdy konsument lub użytkownik końcowy otrzymuje towary w ich normalnym opakowaniu.

⁸ Dz.U. L 105 z 23.4.1983, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

2. Słowa „wyprodukowano w” oraz nazwa kraju pochodzenia wskazują na pochodzenie towarów. Oznaczenie można sporządzić w którymkolwiek z języków urzędowych Wspólnot Europejskich, zrozumiałym dla konsumentów końcowych w Państwie Członkowskim, w którym towary te będą sprzedawane.
3. Oznaczenie pochodzenia należy sporządzić czytelnym i niemożliwym do usunięcia drukiem, powinno ono być widoczne podczas normalnego użytkowania oraz czytelnie odróżniać się od innych informacji, jak również jego forma nie powinna wprowadzać w błąd lub powodować mylnego wrażenia co do pochodzenia produktu.
4. Towary powinny nosić wymagane oznaczenie w chwili przywozu. Bez uszczerbku dla środków podjętych w następstwie art. 5 ust. 3, oznaczenia nie można usuwać lub ingerować w jego treść do momentu sprzedaży towaru konsumentowi lub użytkownikowi ostatecznemu.

Artykuł 4

Komisja może przyjąć środki wykonawcze, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 2, w szczególności, aby:

- Określić szczegółową formę i procedury oznaczania pochodzenia.
- Stworzyć wykaz terminów we wszystkich językach Wspólnoty, czytelnie mówiących o tym, że towary pochodzą z kraju wskazanego na oznaczeniu.
- Określić przypadki, w których wspólnie używane skróty bezbłędnie wskazują kraj pochodzenia i mogą być wykorzystane dla potrzeb niniejszego rozporządzenia.
- Określić przypadki, w których towary nie mogą lub nie muszą być oznaczane z powodów technicznych lub gospodarczych.
- Określić inne reguły, które mogą być niezbędne w przypadku, gdy okaże się, że towary nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
- Uaktualnić załącznik do niniejszego rozporządzenia w przypadkach, w których zmianie uległa ocena co do tego, czy konieczne jest oznaczenie pochodzenia dla określonego sektora.

Artykuł 5

1. Towary nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli:
 - Nie noszą oznaczenia pochodzenia.
 - Oznaczenie pochodzenia nie odpowiada pochodzeniu towaru.
 - Oznaczenie pochodzenia zmieniono lub usunięto, lub w inny sposób zmieniono jego treść, z wyjątkiem przypadku, gdy wymagana była korekta zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja może przyjąć dalsze środki wykonawcze zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 2 w odniesieniu do deklaracji i dokumentów towarzyszących, które można przedstawić na dowód zgodności z obecnym rozporządzeniem.
3. Państwa Członkowskie ustanawiają zasady dotyczące kar mających zastosowanie w przypadkach naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich wykonanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o podjętych środkach najpóźniej w okresie dziewięciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych środków.
4. W przypadku, gdy towary nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, Państwa Członkowskie przyjmują środki niezbędne, aby wymóc na właścicielu towarów lub na jakiegokolwiek innej osobie odpowiedzialnej za towary oznaczenie ich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na ich własny koszt.
5. W razie potrzeby, w celu skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, właściwe władze mogą wymieniać dane uzyskane podczas kontroli zgodności z niniejszym rozporządzeniem, włączywszy w to władze i inne osoby lub organizacje, uprawnione do tego przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 11 dyrektywy 2005/29/WE.

Artykuł 6

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Oznaczania Pochodzenia (zwany dalej „Komitetem”).
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Artykuł 2, 3 i art. 5 stosuje się po upływie dwunastu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 2, Komisja może przedłużyć wspomniany okres o czas potrzebny podmiotom na realizację wymogów dotyczących oznaczenia pochodzenia określonych w środkach wykonawczych; okres ten nie może w żadnym razie być krótszy niż sześć miesięcy.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK

Produkty, do których ma stosować się niniejsze rozporządzenie, wskazano podając ich kody CN.

Kod CN	Opis
4104 41 / 4104 49 / 4105 30 / 4106 22 / 4106 32 / 4106 40 / 4106 92 / 4107 do 4114 / 4302 13 / ex4302 19 (35, 80)	Skóry surowe i wykończone
4008 21 / 4008 11 / 4005 99 / 4204 / 4302 30 (25, 31) 8308 10(00) / 8308 90(00) / 9401 90 / 9403 90	Obcasy, podeszwy, paski, części, syntetyczne, inne
4201 / 4202 / 4203 / 4204 / 4205 / 4206	Wyroby siodlarskie i rymarskie, artykuły podróżne, torby ręczne i podobne pojemniki, artykuły z wnętrzości zwierzęcych (z wyjątkiem wnętrzości jedwabników)
4303 / 4304	Artykuły odzieżowe, dodatki do ubiorów i pozostałe wyroby futrzarskie, futra sztuczne i wyroby z nich
Dział 50 – 63	Wyroby włókiennicze i odzieżowe
6401 / 6402 / 6403 / 6404 / 6405 / 6406	Obuwie, getry i podobne
6907 / 6908 / 6911 / 6912 / 6913 / 691490100	Wyroby ceramiczne
7013 21 11 / 7013 21 19 / 7013 21 91 / 7013 21 99 / 7013 31 10 / 7013 31 90 / 7013 91 10 / 7013 91 90	Wyroby ze szkła, w rodzaju stosowanych do celów stołowych, kuchennych, toaletowych, biurowych, dekoracji wnętrz lub podobnych celów (inne niż te objęte pozycją 7010 lub 7018) ze szkła ołowiowego.
7113/7114/7115/7116	Artykuły biżuteryjne i ich części, z metalu szlachetnego lub platerowanego metalem szlachetnym, Artykuły jubilerskie ze złota lub srebra i ich części, z metalu szlachetnego lub platerowanego metalem szlachetnym, Inne artykuły z metalu szlachetnego platerowanego metalem szlachetnym, Artykuły z pereł naturalnych lub hodowlanych, kamieni szlachetnych lub półszlachetnych (naturalnych, syntetycznych lub odtworzonych)
Dział 94	Meble, pościel, materace, poduszki, lampy i oprawy oświetleniowe, podświetlane tablice i znaki informacyjne i podobne, budynki prefabrykowane.
9603	Miotły i szczotki (włącznie ze szczotkami stanowiącymi części maszyn, urządzeń lub pojazdów), ręcznie sterowane mechaniczne zmiatarki podłóg, bezsilnikowe, zmywaki na kiju i przybory do okurzania wykonane z piór; przygotowane węzły i pęki do wyrobu miotel i szczotek; poduszki i wałki do malowania; ściągaczki wody z szyb (inne niż wałki gumowe)